

"Những Ngày Ở Ý!"

Huê Quang

VENEZIA MARGHERA

Mercure

TOUR ITALY 09/2013

Đây là chị Vinh được đi du lịch Ý Đại Lợi rồi! Một chuyến đi bất ngờ ngoài dự định, được cô Cadao lo cho thật là chu đáo vì chị Tư "Ét" lần đầu đi ra nước ngoài một mình không có anh Tư "Ét" đi theo hộ giá. Trong vòng một tuần chị Vinh phải lo sắp xếp chuyện nhà, lo viết trả các bills, mua sắm một ít thứ cần cho chuyến đi, đổi tiền, giấy tờ, thuốc men đem theo v.v. và v.v... Vừa hồi hộp, vừa lo lắng, vừa hào hứng mong chờ, vừa ái ngại vì mình đi chơi để anh Tư "Éch" ở nhà đi cày không ai lo cơm nước.

Từ Tampa chị Vinh sẽ bay tới Atlanta một mình để nhập chung với đoàn từ San Francisco qua và cùng nhau đi chung một chuyến bay của hãng Delta tới Rome dài chín giờ đồng hồ; nghĩa là sáng hôm sau mới đến Ý.

Chị Vinh có đem theo "cây nhà lá vườn": một ít khế đầu mùa và 5 trái măng cầu còn sót lại cuối mùa, dự định sẽ làm quà tặng cho quý vị cao niên nhất trong đoàn. Nào ngờ phải tặng cho cô tiếp viên phi hành vì cô nói không được đem trái cây vào Ý. Thôi đành chờ mùa năm tới nhé các bạn mới chưa quen.

Máy bay đáp xuống phi trường Rome vào buổi sáng, cảm giác đầu tiên là diện kiến một đám đông người; từng đoàn lũ lượt đẩy mình đi cho đến quầy làm thủ

tục nhập cảnh; chen chúc, nhón người lên để nhìn các bảng chỉ dẫn đường đi nước bước. Cô Ca Dao luôn "kiểm tra dân số", đeo huy hiệu của đoàn "Smiles Travel" vào áo, đưa cao ngọn cờ du lịch màu vàng để mọi người theo đó mà tập trung lại. Sau khi đóng dấu vào sổ thông hành thì đi lấy hành lý. Các vị phụ nữ trong đoàn thì vội vàng vào phòng vệ sinh để "tân trang" lại nhan sắc phai mờ của mình sau một ngày đêm ngủ gà, ngủ gật trên chuyến bay dài.

Ra đến ngoài gặp ngay anh Thomas Tuấn - "Chàng trai nước Việt" (ở Ý) dáng người thon mảnh, vẻ mặt dễ gây

Đầu Sĩ "Tư Éch" tại Rome

thiện cảm, hiền lành đang đứng chờ sẵn bắt tay chào mừng mọi người làm quen.

Thời giờ rất quý vì cảnh đẹp của Ý thì nhiều, mà chuyến đi chỉ giới hạn trong tám ngày thôi, nên lên xe là đi thẳng tới chỗ tham quan luôn.

Đường phố ở Rome chật hẹp, xe đông mà phần lớn là xe bus du lịch cao, dài nên càng choán chỗ; xe nối tiếp xe....

Lên xe cô Ca Dao mở đầu chương trình chuyến đi, nói một ít về quy tắc an toàn chung cho đoàn, những nơi sẽ đến trong ngày, và giới thiệu các bạn với nhau. Hầu hết đều lạ bạn bè đã từng đi chung du lịch Nam Hàn, Thái Lan, Hồng Kông, Đài Loan v.v...; hoặc là quen nhau từ trước; chỉ có một mình chị Vinh là hoàn toàn xa lạ, bỡ ngỡ chưa biết ai là ai "who is who" (ngoại trừ biết gia đình cô Ca Dao mà thôi)

Không khí thân mật, cởi mở giữa những tâm hồn cùng chung sở thích ngắm cảnh đường xa nhanh chóng tạo nên những trận cười rộn rã; nhất là lúc anh Thomas Tuấn cất tiếng tự giới thiệu. Anh ở Ý lúc mới 4 tuổi, nói rất giọng Huế nhỏ nhẹ, khiêm tốn với nhiều dấu nặng rất khó hiểu rõ ý anh muốn nói gì??? Chỉ biết lúc anh hỏi: "Các bác, các anh chị lên xe đầy "đủ" chưa?" thì cả xe đồng thanh trả lời theo dấu nặng của giọng Huế: "Dạ, lên xe "đủ" rồi!"

Điểm đầu tiên đoàn đến thăm là đấu trường La Mã.

Đấu Trường La Mã _ Coliseum (Rome)

Quang cảnh hùng vĩ, các bức tường thành hình vòng cung thật kiên cố, nhưng bụi thời gian đã làm xoá mờ bao công sức xây dựng của người xưa. Tiếng ngựa hí, tiếng giáo mác giao nhau, hình ảnh hùng dung của các hiệp sĩ giác đấu nay chỉ còn vang vọng trong trí tưởng tượng của du khách. Hàng vạn người nay chỉ chú tâm chụp hình, lằng xằng tìm góc cạnh bên các bờ tường đá, nơi còn, nơi đổ vỡ rêu phong. Sau khi nghỉ dùng cơm trưa tại tu viện Phát Diệm - một bữa ăn ngon miệng do các soeur tận tình phục

vụ chu đáo thấm tình đồng hương - thì đoàn lại vội vã lên đường thăm tòa thánh Vatican, vương quốc của hàng tỷ giáo dân trên toàn thế giới.

Mới hôm nào ngồi ở nhà xem tivi cảnh nhậm chức của tân Giáo Hoàng cả triệu người đứng giữa sân chăm chú nhìn lên ô cửa sổ chờ đợi sự xuất hiện của Ngài, chị Vinh không bao giờ nghĩ mình sẽ được đến tận nơi đây. Nay thì sự thật hiển hiện trước mắt trong khung cảnh rộng bao la, sân lát gạch với cùng hàng ngày du khách, chị Vinh đang hân hạnh đứng trước chính toà Vatican lộng lẫy, uy nghi trong nắng chiều vàng rực rỡ; cảnh sắc quá đẹp! Không bỏ qua cơ hội, chụp ngay một tấm hình để về khoe với bà con ở quê nhà "săn bí" Hoa Kỳ.

Tối đầu tiên ở Rome được ăn tại nhà hàng Thiên Kim- chủ nhân là anh chị Kim, trẻ tuổi, siêng năng, nấu nướng vừa miệng lại tiếp đãi đoàn rất chu đáo, vui vẻ. Nhà hàng ở trên lầu khung cảnh yên tĩnh, thơ mộng với dãy trúc trồng trong chậu. Chỉ náo động lúc đoàn kéo nhau lũ lượt lên tìm chỗ ngồi mà thôi. Sau một ngày đi bộ khát nước, mỏi lưng, mỏi chân, một chị uể oải nói với phu quân:

- Anh ơi, xách bóp dùm em!

Anh chàng Nghị đi phía sau lưng nói hốt:

- Chị à, sao chị bắt anh làm 2 việc cùng một lúc vậy? Đã xách thì không thể bóp! Mà bóp thì tay đâu mà xách nữa?!!

Thế là cười vang rân trong lúc bụng đang kêu ột ột.

Qua ngày thứ nhì, buổi sáng lên xe cô Ca Dao thông báo có cuộc thi kể chuyện vui hoặc ca hát, câu đố vui có giải thưởng. Kết quả do quý vị bình bầu và sẽ công bố vào ngày cuối của chuyến đi. Hôm nay mọi người đều biết đến nhau, nên nhộn nhạo hơn. Mỗi người một tiếng vui quá là vui!

Theo thông lệ mỗi ngày chỗ ngồi phải di chuyển về sau 2 hàng ghế, để mọi người chia sẻ nhau ngồi sau, trước

đồng đều. Đặc biệt đoàn du lịch này có các vị ngồi hàng ghế sau không chịu di lên phía trước nên cứ đóng quân tại chỗ. Lý do là ngồi phía sau phát ngôn thoải mái hơn, nhất là các anh Hùng, anh Bình, anh Nghị, chị Mỹ Phương cố thủ đã thu hút nhiều khán giả đến nỗi qua ngày sau chị Vinh phải dời xuống, rồi tiếp theo là chị Phương, anh chị Hải Anh cũng xuống 1 hàng ghế.

Hôm sau nữa thì chị Nguyệt ngồi ở hàng ghế thứ nhì cũng bỏ anh Thọ một mình để lò mò vịn thành ghế đi xuống cuối xe nhập bọn cười hùn. Được yêu cầu lên hát thì từ chối, mà ai lên hát thì chị Nguyệt ngồi ở dưới hát theo.

Tiếng cười cứ bắt đầu từ cuối xe vang lên bất kể giờ giấc, có khi bị cô Ca Dao bắt phải thiết quân luật để cho các bác nghỉ ngơi cái tai một chút.

Mỗi ngày đi thăm một hoặc hai thắng cảnh, đi bộ đã đời đến nỗi không nhớ mình đã tới nơi nao? Chỉ nhớ lúc đến Pompei thành phố cổ bị chôn vùi dưới đống tro của núi lửa mấy ngàn năm trước, nay được moi lên làm nơi du lịch. Trên các con đường lát gạch tảng lớn, hai bên là nhà ở phố xá ngày xưa chỉ còn các bức tường, các cột đổ vỡ nửa chừng mới thăm thía:

*“Lối xưa xe ngựa hồn thu thảo,
Nền cũ lâu đài bóng tịch dương”*

của bà huyện Thanh Quan cùng một cảm quan.

Anh Tuấn nhấn mạnh đến một con đường có các thanh lâu cũ, ở đó sẽ có những bức tranh vẽ các tư thế của kỹ nữ và khách đa tình có thể không được đứng đắn đối với các bác, cho nên các bác ai cũng nôn nóng muốn biết hư thực ra sao.

Tới nơi khi vào tận hiện trường các bức tranh treo trên cao cỡ bằng ba gang tay dù có chụp hình cũng không thấy rõ, chỉ mờ “mờ nhân ảnh” vừa nghe một giọng nữ nói tiếng Anh về thất vọng *“Oh! Nothing new!”* Còn có tiếng của một vị nam tử trong đoàn phán một câu xanh dờn: *“Đâu có gì lạ, tui còn có nhiều chiêu độc hơn!”*

Còn hôm đến thành phố cổ ở Florence thì đúng ngay ngày lễ hành hương, tất cả dân chúng trong thành

phố và du khách sẽ tập trung vào công trường chính rồi đi về các nhà thờ trong vùng để cầu nguyện. Rất nhiều nhà thờ với nhiều cấu trúc khác nhau. Các tượng thánh được chạm trổ tỉ mỉ, công phu và rất có thẩm mỹ.

Đọc theo các đường phố lát gạch ô vuông nhỏ xíu

bằng nửa bàn tay xếp theo hình nan quạt, quả là kỳ công vô cùng kiên nhẫn. Có các cửa tiệm đều giăng dây treo đèn cầy, và xe càn cầu của chính phủ đang đi đốt đèn; là lửa thật chứ không phải dùng bóng đèn như đèn Noel ở Mỹ. Thật nguy hiểm! Họ không sợ xảy ra hỏa hoạn hay sao?!

Đi coi phong cảnh quá đã con mắt rồi cũng phải nói đến một ít vấn đề về ăn uống đáng nhớ. Lúc đi bộ dọc các phố cổ đều có nhiều hàng bán pizza và bánh ngọt, cà phê, ice cream rất hấp dẫn. Ice cream ngon thơm nhiều loại trái cây, ít ngọt nên rất lành mạnh. Tuy nhiên giá hơi đắt hơn ở Mỹ. Ngược lại pizza thì không có nhiều topping như supreme ở Mỹ, và có pizza nhân cá cơm thật ngộ nghĩnh. Hình như cá cơm là đặc sản hay sao vì có tiệm bán cá cơm, mực, tôm chiên dòn cho du khách ăn như là mình ăn bánh tiêu, bánh bò vậy đó.

Ăn xong cần phải uống. Hình như nước lọc là điều hiếm quý hay sao mà vô ăn nhà hàng nào cũng tính tiền nước lọc riêng. Có nơi phải trả thêm 1, hoặc 2 euro tiền nước lọc cho mỗi thực khách. Có tiệm còn chặt đẹp 4 euro cho chai 1 lít. Cứ tưởng bỏ nước lọc miễn phí như ở Hoa Kỳ. Đi bộ đường xa, trời nóng cần một ly nước mát lạnh, cứ kêu ào ào, đến khi bị tính thêm tiền mới thấy nóng hơn.

Cái chuyện cho nước vào thân dù có bị xén thêm một ít euro thì cũng tạm chấp nhận trong khả năng giải quyết của mình, còn cái việc “xả nước cứu thân” mới là thảm cảnh vì nó thuộc phạm vi của nước sở tại. Trong đoàn hầu hết là các bác thuộc hội “cao niên” từ 55 -65, cái tuổi mà cứ mỗi 2 tiếng là phải tìm chỗ giúp thận làm việc. Trời ạ! Khó ai ngờ nơi nổi tiếng du lịch của hàng triệu người một năm mà

hệ thống nhà vệ sinh công cộng lại eo hẹp đến thế! Tìm ra chỗ đã khó, xếp hàng vô chờ tới lượt mình còn khó hơn vì phải đổi ra tiền 50, 20 xu để có đủ 70 xu bỏ vô máy mới vô được bên trong. Tiếp tục nín thở để đừng “tưởng nhớ mùi hương”, chờ đợi tiếp vì nơi nào cũng chỉ có 1 phòng, cao tay lắm là 3 phòng nhỏ xíu (*cỡ chị Đào là thấy khó xoay trở*). Và nước dội rất yếu, có nơi không đủ nước, phải 2, 3 chị đi ra rồi chị thứ tư vô mới có đủ nước. Có nơi không có bồn rửa tay, rửa tay xong lại không có giấy lau tay.

Do đó sau hai ngày vật lộn với việc xả nước cứu thân, các chị có kinh nghiệm thủ sẵn mấy tờ napkin sạch sẽ ở khách sạn bỏ trong túi phòng khi hữu sự dọc đường. Nếu đi đến nơi nào có tiệm cà phê bánh ngọt lớn mới hy vọng có chỗ giải quyết vấn đề một cách lịch sự thì nên cố gắng vào mua cà phê để được đi thẳng đến toilet. Có một lần cả chục chị lũ lượt theo nhau đi vào nhà vệ sinh của tiệm, tự nhiên như ở nhà, nào ngờ ông chủ tiệm đã đứng chặn ngay cửa và nói “*phải mua cà phê rồi mới được vào đây*”. Rất may mắn trong lúc “*nguy khẩn*” này, chị Đào - người chị thân thiện nhất trong đoàn - đã anh dũng bước tới trả lời, “*Tôi đã mua 10 ly cà phê rồi, đang chờ họ làm cho tôi đó*”. Cảm ơn chị Đào đã làm cử chỉ đẹp để giúp cho mấy chục chị có thể xả nước kịp thời, thuận lợi. Đáp lại là chính chị Đào ra sau cùng nên 10 ly cà phê được chuyển tay mời các vị, không còn ly nào để dành cho chị Đào cả. Tốt bụng lại... lố vốn!! Kính thưa các bạn, nói về nước Ý có nhiều di tích lịch sử nổi tiếng thì ai cũng có biết ít nhiều, muốn rõ chi tiết hình ảnh, thì vô internet là biết hết không cần đi đến tận nơi; do đó chúng tôi không nhắc lại ở đây.

Cái chính của câu chuyện kể ngày hôm nay là ghi lại những tình cảm thắm thiết hoà đồng thân ái giữa những người Việt tha hương dù xa lạ mới gặp nhau lần đầu mà hôm sau đã bắt được nhịp cầu thông cảm cư xử như người thân trong gia đình, chuyện này không có trong internet, thưa quý bạn.

Tình thân của đoàn nầy nở tốt đẹp qua mỗi ngày sinh hoạt chung, nhất là lúc đi đường trên xe với sự điều động dẫn chương trình của cô Ca Dao, luôn luôn khám phá ra nhiều tài năng mới, dự thi hoặc giúp vui không dự thi. Các tiếng hát có tuổi

Venice – Thành phố trên nước

cũng còn thốn thức lòng người như chị Tuyết, chị Phi. Các bài hát chế biến hát lên không cho tác giả biết, tạo nên từng trận cười vang rần của chị Mỹ Phương, chị Vinh làm cho quên thời gian ngồi trên xe chán nản. Rồi những giọng ca nam cũng góp tiếng như anh Johnny, anh Bình. Các câu chuyện cười sống động không có trong “*chuyện cấm đàn bà*” cứ được tiếp tục trình làng. Từ “10 ngàn hồ ở Minnisota” do chị Diệp kể, đến chuyện không có đoạn kết của anh Hùng, hay đến nỗi mọi người phải la lên “*xuống đi, xuống đi*” thì anh Hùng mới toe toét cười buông micro ra để cho người khác có dịp trở tài.

Theo luật của đoàn ai đến chỗ tập trung trễ giờ, hoặc được yêu cầu lên hát mà không tuân theo đều bị phạt mua cà rem, cà phê, nước lọc cho cả đoàn. Nghe nói chị Phương trong chuyến đi Đại Hàn vì tới xe trễ đã nghiêm chỉnh thi hành mua cà rem cho cả đoàn nên bây giờ có nickname là “*Phương cà lem*”. Lần này đến lượt chị Hải (*trẻ, duyên dáng khả ái có phu quân là anh Hưng*) không lên hát theo yêu cầu nên cũng vui vẻ chấp hành mua cà phê cho các bạn. Còn chị Hải (*dáng đẹp như người mẫu thời đại, thon thả có phu quân là anh Anh*) sau mấy giờ suy nghĩ, đã có chuyện vui lên kể “*cứu nguy trông thấy*” cho màn phạt “*trấn lột*” đầy tổn kém euro.

Điều ngạc nhiên nhất là suốt mấy ngày đi, anh Raymond không hề nói gì – “*một người Việt thăm lặng*” - vậy mà đến ngày cuối mới bộc phát tài năng ngâm thơ do chính anh sáng tác cách đây 41 năm rồi. Không phải “*24 năm xưa, một đêm vừa gió lại vừa mưa*” như Phan Khôi, mà là câu chuyện tình đơn phương tuổi mới lớn của anh. Đến nay anh cũng không biết người ấy “*đi về đâu hỏi em*”??? Anh quả thật can đảm hết mình vì bên cạnh anh là chị Loan - cái bệ sườn xinh xắn thất lạc của anh - đang mỉm cười đắc thắng. Sau đó anh còn tặng thêm cho đoàn một bài hát về tính lính của Trần Thiện Thanh, thật là tuyệt!

Thêm điều ngạc nhiên thứ nhì là anh Nghị chờ ngày cuối mới xuất chiêu: anh họa lại bài nhạc “*Anh sui, chị sui*” của chị Vinh, ối chao, cả xe cười một trận vang lừng, làm chị Vinh không còn hy vọng được lãnh giải nữa, vì cú chót của anh Nghị hay hết biết luôn.

Tình thân ái của đoàn không những thể hiện lúc ở trên xe, mà còn ở những lúc xuống xe đi bộ tham qua, anh Johnny, anh Hùng, and Tuấn luôn luôn theo dõi để ý quân số, dẫn qua đường vì ở những con đường nhỏ vừa 1 chiếc xe hơi thì không có đèn đỏ và xe cứ thể thoải mái chạy tình bơ bất kể du khách chúng ta đang lú lo thì bị xe ủi là chuyện rất dễ xảy ra. Các anh chăm sóc các chị nhiều hơn, đếm coi đến đầy đủ chưa vì các chị lúc nào cũng khó cai quản hơn các anh (*bấm sinh ở nhà các chị quen cai quản người khác mà thôi*).

Những buổi ăn cũng bày tỏ tình cảm chiến hữu, anh Eddie, anh Johnny, chị Phương (*chị Phi*) đã chiêu đãi

Giải Nhất Kể Chuyện

nước, bia, rượu sake nhật, rượu Ý cho đoàn. Nhưng rất tiếc các chị không uống rượu bia, thật là mất quyền lợi. Lần sau đề nghị quý vị nào hảo tâm nên order thêm nhiều cà rem hay chè 3 màu cho các chị nhé.

Chiều tối về đến khách sạn cũng thấy tình thương đồng đội thấm thiết. Chị Vinh rất cảm động vì sau mấy ngày đi bộ đường đá gồ ghề bị đau mắt cá chân, đã được chị Hà - cô rùa vàng của anh Eddie - đem băng thuốc dán đến tận phòng cho chị. Anh Eddie còn dặn “*tui có đem theo tủ thuốc gia đình, chị thấy ai cần gì cứ kêu tui nghe*”. Quả thật như một đại gia đình, có anh chị cả đã chu đáo lo cho sức khỏe các em.

Lại thấy mấy bác ôm laptop đến gõ cửa phòng anh Nghị chờ đợi tới phiên nhờ anh set up để còn gửi e-meo về Mỹ. Trong đoàn chỉ có chị Ánh (*người đẹp trẻ tuổi của đoàn, có phu quân là anh Thương người Việt thăm lặng nhất đoàn vì không lên sân khấu bao*

gì) là có ipad có thể gọi phone về USA miễn phí; do đó chị về tới khách sạn setup xong là vội bang chạy đi kiếm các bạn cần gọi về Mỹ cho kịp giờ vì chênh lệch thời gian giữa hai nước khó lòng gặp được chồng, con qua điện thoại. Thật là tình cảm chân thành hiếm quý, tự nhiên vô cùng trân trọng nhớ mãi.

Sau những ngày đi chơi vui vẻ rồi cũng đến lúc trở về mái nhà “*nay*”. Cho nhau số phone, “*imeo*”, ghi địa chỉ để liên lạc, hẹn gặp lại trong chuyến du lịch sau, rồi ôm giã từ giống như Mỹ... thôi thì có đủ! Cảm động nhất là anh hướng dẫn viên Thomas Tuấn, sau một tuần xa vợ đẹp con xinh đi theo đoàn, anh sụt sùi mấy trăm “*gờ ram*” vì lo lắng cho sự an toàn của đoàn. Cứ sợ các chị bị giật túi xách, nên anh rất cẩn thận canh chừng và không có gì đáng tiếc xảy ra. Anh ghen lại lúc nói lời từ biệt. Lần đầu tiên anh được hướng dẫn cho đoàn quá đông từ USA sang đã giúp anh biết thêm nhiều tiếng Việt - có nhiều thành ngữ không có trong tự điển. Các bác các anh chị đã coi Tuấn như người thân trong nhà, tặng quà Mỹ làm Tuấn cảm động vì Tuấn rất thích sản phẩm “*made in USA*”; tình cảm đồng hương này từ bao năm ở Ý nay là lần đầu tiên Tuấn có được. Đáp lại trong đoàn ai cũng mếu Tuấn hứa hẹn đủ điều - “*Tuấn qua Mỹ chơi nhớ phone cho các anh chị đi đón nhé, bao ăn ở 3 tháng miễn phí*”, “*Tuấn sẽ qua Mỹ học thêm tiếng Việt với anh Hùng, chị Mỹ Phương đi, ở 6 tháng lận*”, “*Không sao, chuyện nhỏ mà ở bao lâu cũng được.*”

Có anh chị còn bạo gan xúi dục: “*Tuấn qua Mỹ ở luôn đi; Ở đây làm ăn khó khăn, về Cali ở đông người Việt dễ sống hơn*”

Giờ chia tay rồi cũng đến... Phi trường Venice rộng, kiến trúc đời mới, khang trang, là nơi cho những đón đưa, hội ngộ, giã biệt hay hẹn hò gặp lại....

Trở về lại Mỹ chung chuyến bay với đoàn đến New York, sau đó chị Vinh lại một mình lủi thủi kéo cái

vali nhỏ lên chuyến bay kế tiếp về xứ xóm “*sen bí*” yên tĩnh như lúc ra đi. Ngồi bên cửa sổ máy bay nhìn ra trời đêm sao quá sáng? Thì ra là Trung Thu! Trăng quá lớn! Tròn, sáng vàng ánh chứ không phải sáng xanh như lúc ở sau vườn nhà. Chỉ có mình với trăng, không có gì ngăn cách, khoảng không tuyệt vời trong suốt. Chị Vinh thấy trăng quá gần, như có thể đưa tay ra là chạm được chị Hằng. Trong khoảnh khắc vô cùng đẹp hiếm hoi này chị Vinh thấy lòng mình nhẹ lâng lâng.

Cám ơn trời đã hộ trì cho chuyến đi hoàn toàn tốt đẹp, vui vẻ, không ai bị mất mát hay đau ốm, hoặc có chuyện phiền hà rắc rối. Cám ơn tình cảm nồng ấm của các bạn trong đoàn đã dành cho người đường xa xứ lạ một mình can đảm dự thi cuộc vui - bầu cho chị Vinh được giải thưởng “*quái kiệt du lịch*” người kể chuyện vui tếu lâm nhất, vì lúc kể chị không cười, trong khi mọi người cười vang.

Cám ơn cô Ca Dao - *người em gái nhỏ mồm mím, đứng cao bằng anh Johnny ngồi* - đã thương yêu tạo điều kiện cho chị tham gia chuyến đi Ý, cười nhiều hơn coi phong cảnh. Lại cám ơn đấng phu quân chịu ở nhà vò võ một mình chăm chỉ đi làm để cho chị đi “*te rẹt*” kể chuyện tếu lâm. Nghĩ đến đây chị Vinh tùm tùm cười và vẫn còn nghe tiếng cười dòn rợn rã không dứt của chị Mai vang vang, chị còn nói “*sau chuyến đi Ý này về ai cũng bị bệnh mồm nó động da vì cười nhiều quá!!!*”

Đúng như mấy câu thơ của một thi sĩ mà chị không nhớ tên:

*“Nụ cười tiếp những nụ cười,
Ngày vui đâu để trong đời chúng ta,
Dù cho năm tháng trôi qua
Smiles Travel đó thật là khó quên!”*

HUỆ QUANG

October 2013

tại xóm “*Sen Bí*” (Saint Petersburg, Florida)

Toàn cảnh thành phố Milan